

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/2421

af 16. december 2015

om ændring af forordning (EF) nr. 861/2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og forordning (EF) nr. 1896/2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 ⁽³⁾ indførte den europæiske småkravsprocedure. Nævnte forordning finder anvendelse på både bestridte og ubestridte grænseoverskridende civil- og handelsretlige krav af en værdi på højst 2 000 EUR. Den sikrer også, at de retsafgørelser, der træffes som led i proceduren, kan fuldbyrdes uden mellemliggende procedurer, navnlig uden at der er behov for en afgørelse om eksigibilitet i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen skal fuldbyrdes (afskaffelse af eksekvaturproceduren). Det overordnede mål med forordning (EF) nr. 861/2007 har været at give bedre adgang til domstolsprøvelse både for forbrugere og virksomheder ved at reducere omkostningerne og fremskynde civilretlige procedurer i forbindelse med krav inden for dens anvendelsesområde.
- (2) I Kommissionens rapport af 19. november 2013 om anvendelsen af forordning (EF) nr. 861/2007 fremgår det, at den europæiske småkravsprocedure generelt anses for at have forenklet behandlingen af grænseoverskridende retssager om mindre krav i Unionen. Nævnte rapport identificerer imidlertid også hindringer for indfrielse af den europæiske småkravsprocedures fulde potentiale til gavn for forbrugere og virksomheder, især små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Nævnte rapport finder bl.a., at den lave øvre grænse, der er fastsat i

⁽¹⁾ EUT C 226 af 16.7.2014, s. 43.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 7.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 3.12.2015.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 1).

forordning (EF) nr. 861/2007 hvad angår kravets værdi, forhindrer mange potentielle fordringshavere i grænseoverskridende tvister i at gøre brug af en forenklet procedure. Det fremgår desuden, at flere elementer i proceduren kunne forenkles yderligere for at reducere retssagernes omkostninger og varighed. Kommissionens rapport konkluderer, at disse hindringer mest effektivt fjernes ved at ændre forordning (EF) nr. 861/2007.

- (3) Forbrugerne bør fuldt ud kunne udnytte de muligheder, som det indre marked tilbyder, og deres tillid bør ikke være begrænset af manglen på effektive retsmidler til behandling af tvister med et grænseoverskridende element. De forbedringer af den europæiske småkravsprocedure, der foreslås i denne forordning, sigter mod at give forbrugerne effektiv klageadgang og dermed at bidrage til håndhævelsen af deres rettigheder i praksis.
- (4) Hvis den øvre grænse hvad angår værdien af et krav hæves til 5 000 EUR, vil det give forbedret adgang til hurtig og omkostningseffektiv retshåndhævelse i forbindelse med grænseoverskridende tvister, navnlig for SMV'er. Den forbedrede adgang til domstolsprøvelse vil skabe større tiltro til grænseoverskridende transaktioner og vil bidrage til fuld udnyttelse af de muligheder, som det indre marked tilbyder.
- (5) Denne forordning bør kun finde anvendelse på grænseoverskridende sager. En sag bør anses for at være grænseoverskridende, når mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, der er bundet af denne forordning, end den medlemsstat, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.
- (6) Den europæiske småkravsprocedure bør forbedres yderligere ved, at der drages fordel af den teknologiske udvikling på det retslige område og af de nye redskaber, som retterne har til rådighed, som kan være med til at overvinde de geografiske afstande og deres følgevirkninger i form af høje omkostninger og langvarige retssager.
- (7) Med henblik på yderligere at reducere retssagernes omkostninger og varighed bør der yderligere tilskyndes til, at parterne og retterne gør brug af moderne kommunikationsteknologi.
- (8) Hvad angår dokumenter, der skal forkyndes for parterne i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, bør elektronisk forkyndelse sidestilles med forkyndelse pr. post. Med henblik herpå bør der i denne forordning fastlægges en generel ramme, der gør det muligt at anvende elektronisk forkyndelse, når de fornødne tekniske midler er tilgængelige, og hvis anvendelsen af elektronisk forkyndelse er forenelig med de nationale procedureregler i de involverede medlemsstater. Hvad angår al øvrig skriftlig kommunikation mellem parterne eller øvrige personer, der er involveret i retssagen, og retterne bør elektroniske midler i videst muligt omfang foretrækkes, når sådanne midler er tilgængelige og tilladte.
- (9) Medmindre parterne eller andre adressater efter national lov er forpligtet til at acceptere elektroniske midler, bør de have mulighed for at vælge, om der skal anvendes elektroniske midler, når sådanne midler er tilgængelige og tilladte, eller mere traditionelle midler til forkyndelse af dokumenter eller den øvrige skriftlige kommunikation med retten. En parts accept af anvendelse af elektroniske midler til forkyndelse berører ikke vedkommendes ret til at nægte at acceptere et dokument, som ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til det officielle sprog i den medlemsstat, hvor vedkommende har bopæl eller sædvanligt opholdssted, eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor nævnte part har bopæl eller sædvanligt opholdssted, eller på et sprog, som vedkommende forstår.
- (10) Anvendes elektroniske midler til forkyndelse af dokumenter eller til den øvrige skriftlige kommunikation, bør medlemsstaterne anvende eksisterende bedste praksis for at sikre, at indholdet af de dokumenter og den øvrige skriftlige kommunikation, der modtages, er en tro gengivelse af de afsendte dokumenter og den afsendte øvrige skriftlige kommunikation, og at den metode, der anvendes til anerkendelse af modtagelsen, omfatter adressatens bekræftelse af modtagelsen og datoen for modtagelsen.
- (11) Den europæiske småkravsprocedure er hovedsagelig en skriftlig procedure. Mundtlige retsmøder bør kun afholdes i særlige tilfælde, når der ikke kan træffes en retsafgørelse på baggrund af det skriftlige bevismateriale, eller hvis en ret accepterer at afholde et mundtligt retsmøde efter en parts anmodning herom.

- (12) For at personer kan afhøres uden at skulle rejse til den pågældende ret, bør mundtlige retsmøder og bevisoptagelse ved afhøring af vidner, sagkyndige eller parterne gennemføres ved hjælp af enhver form for hensigtsmæssig fjernkommunikation, når sådanne midler er tilgængelige for retten, og medmindre anvendelsen af sådan teknologi på grund af sagens særlige omstændigheder ikke ville være hensigtsmæssig med henblik på en retfærdig behandling af sagen. Med hensyn til personer, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende, bør mundtlige retsmøder afholdes under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (13) Medlemsstaterne bør fremme brugen af fjernkommunikationsteknologi. Med henblik på gennemførelsen af mundtlige retsmøder bør der indføres ordninger, således at de retter, som er kompetente for så vidt angår den europæiske småkravsprocedure, har adgang til hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi med henblik på at sikre en retfærdig rettergang under hensyn til sagens særlige omstændigheder. I forbindelse med videokonference bør Rådets henstillinger om grænseoverskridende videokonferencer, som Rådet vedtog den 15. og 16. juni 2015, og arbejdet som led i europæisk e-justice tages i betragtning.
- (14) De potentielle omkostninger i forbindelse med retssagen kan spille en rolle i fordringshaverens afgørelse om at indlede en sag for retten. Ud over de øvrige omkostninger kan retsafgifterne afholde fordringshaveren fra at lægge sag an. For at sikre adgang til domstolsprøvelse i forbindelse med grænseoverskridende tvister om mindre krav, bør retsafgifter, der opkræves i en medlemsstat i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, ikke være uforholdsmæssige i forhold til kravet og ikke være højere end de retsafgifter, der opkræves for nationale forenklede domstolsprocedurer i den pågældende medlemsstat. Dette bør imidlertid ikke forhindre opkrævning af rimelige mindsteretsafgifter, og det bør ikke berøre muligheden for, at der under de samme omstændigheder kan opkræves en særskilt afgift for enhver appel af en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.
- (15) Ved anvendelsen af denne forordning bør retsafgifter, hvis beløbsstørrelse fastsættes efter national lov, omfatte afgifter og gebyrer, der skal betales til retten. De bør for eksempel ikke omfatte beløb, som overføres til tredjeparter under sagens behandling, såsom advokatsalærer, omkostninger til oversættelse, omkostninger til forkyndelse af dokumenter gennem andre enheder end en ret eller omkostninger betalt til sagkyndige eller vidner.
- (16) Effektiv adgang til domstolsprøvelse i hele Unionen er en vigtig målsætning. For at sikre en sådan effektiv adgang i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure bør der ydes retshjælp i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/8/EF ⁽²⁾.
- (17) Fordringshaveren bør ikke være forpligtet til at rejse til den medlemsstat, hvor retten, der behandler sagen, er beliggende for at betale retsafgifterne eller til at hyre en advokat hertil. For at sikre, at fordringshavere i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor retten, der behandler sagen, er beliggende, også har effektiv adgang til retssagen, bør medlemsstaterne som minimum tilbyde mindst en af de fjernbetalingsmetoder, der er omhandlet i denne forordning.
- (18) Det bør præciseres, at et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret som led i den europæiske småkravsprocedure, kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse, der er truffet som led i den pågældende procedure.
- (19) For at minimere behovet for oversættelse og hermed forbundne omkostninger bør retten, når den udsteder en attest til fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i den europæiske småkravsprocedure, eller af et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret, som led i den europæiske småkravsprocedure på et andet sprog end rettens eget, gøre brug af den relevante sprogudgave af den formular til attesten, der findes i et dynamisk onlineformat på den europæiske e-justiceportal. I den forbindelse bør den have ret til at stole på rigtigheden af den oversættelse, der er til rådighed på nævnte portal. Eventuelle omkostninger til nødvendig oversættelse af teksten i attestens felter til fri tekst skal fordeles i henhold til national lov i rettens medlemsstat.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art (EFT L 26 af 31.1.2003, s. 41).

- (20) Medlemsstaterne bør yde praktisk bistand til parterne vedrørende udfyldelse af de formularer, der stilles til rådighed i den europæiske småkravsprocedure. De bør desuden give generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure og om, hvilke retter der har kompetence i forbindelse med den. Denne forpligtelse bør imidlertid ikke omfatte, at der ydes retshjælp eller juridisk bistand i form af en juridisk vurdering af en specifik sag. Medlemsstaterne bør frit kunne afgøre, hvordan den praktiske bistand og de generelle oplysninger mest hensigtsmæssigt stilles til rådighed, og det bør være op til medlemsstaterne at afgøre, hvilke organer der pålægges disse forpligtelser. Sådanne generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure og om kompetente retter kan også gives i form af en henvisning til oplysninger i brochurer eller håndbøger, på nationale websteder eller på den europæiske e-justiceportal eller af relevante støtteorganisationer, f.eks. Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre.
- (21) Oplysningerne om retsafgifter og betalingsmetoder samt om myndigheder eller organisationer med kompetence til at yde praktisk bistand i medlemsstaterne bør gøres mere gennemsigtige og lettilgængelige på internettet. Med henblik herpå bør medlemsstaterne stille disse oplysninger til rådighed for Kommissionen, som på sin side bør sørge for, at de gøres offentligt tilgængelige og formidles bredt på enhver hensigtsmæssig måde, navnlig gennem den europæiske e-justiceportal.
- (22) Det bør præciseres i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 ⁽¹⁾, at hvis en tvist falder inden for anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure, bør denne procedure også kunne anvendes af en fordringshaver i en europæisk betalingspåkravsprocedure, hvis skyldneren har gjort indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.
- (23) For yderligere at lette adgang til den europæiske småkravsprocedure bør anmodningsformularen ikke kun være tilgængelig ved de retter, der har kompetence med hensyn til den europæiske småkravsprocedure, men også være tilgængelig via hensigtsmæssige nationale websteder. Denne forpligtelse kan indfries ved hjælp af et link til den europæiske e-justiceportal på de relevante nationale websteder.

For at forbedre beskyttelsen af skyldneren bør de formularer, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 861/2007, indeholde oplysninger om konsekvenserne for skyldneren, hvis vedkommende ikke bestrider kravet eller ikke deltager i et mundtligt retsmøde, hvortil vedkommende er indkaldt, navnlig hvad angår muligheden for, at skyldneren taber sagen, og retsafgørelsen tvangsfuldbyrdes, og at vedkommende pålægges at afholde sagsomkostningerne. Formularerne bør også indeholde oplysninger om det forhold, at den vindende part muligvis ikke kan få dækket sagsomkostningerne, hvis disse er unødvendige eller er uforholdsmæssige i forhold til kravets værdi.

- (24) For at formularerne for den europæiske småkravsprocedure og den europæiske betalingspåkravsprocedure holdes opdateret, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår ændringer af bilag I-IV til forordning (EF) nr. 861/2007 og for så vidt angår ændringer af bilag I-VII til forordning (EF) nr. 1896/2006. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (25) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (26) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (27) Forordning (EF) nr. 861/2007 og (EF) nr. 1896/2006 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399 af 30.12.2006, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 861/2007 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse i grænseoverskridende sager som defineret i artikel 3 på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art, når værdien af et krav ikke overstiger 5 000 EUR på det tidspunkt, hvor anmodningsformularen modtages af den kompetente ret, eksklusivt alle renter, udgifter og udlæg. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne
- b) formueforholdet mellem ægtefæller eller mellem parterne i et forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskab
- c) underholdspligt, der er opstået i forbindelse med et familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab
- d) arv efter loven eller testamente, herunder underholdspligt som følge af dødsfald
- e) konkurs, akkord, og andre lignende ordninger
- f) social sikring
- g) voldgift
- h) ansættelsesret
- i) leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra søgsmål vedrørende pengekrav, eller
- j) krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser.«

2) Artikel 3, stk. 2 og 3, affattes således:

»2. Bopæl afgøres efter artikel 62 og 63 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 (*).

3. Det relevante tidspunkt for afgørelsen af, hvorvidt en sag er grænseoverskridende, er den dato, hvor den kompetente ret modtager anmodningsformularen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).«

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4, andet afsnit, tilføjes følgende punktum:

»Retten oplyser fordringshaveren om afvisningen og om, hvorvidt afvisningen kan appelleres.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at anmodningsformular A er tilgængelig ved alle de retter, hvor den europæiske småkravsprocedure kan indledes, og at den er tilgængelig på relevante nationale websteder.«

4) Artikel 5, stk. 1, erstattes af følgende:

»1. Den europæiske småkravsprocedure er en skriftlig procedure.

1a. Retten afholder kun et mundtligt retsmøde, hvis den finder, at det ikke er muligt at træffe en retsafgørelse på baggrund af det skriftlige bevismateriale, eller hvis en part anmoder herom. Retten kan afslå en sådan anmodning, hvis den ud fra sagens omstændigheder finder, at et mundtligt retsmøde ikke er nødvendigt for en retfærdig behandling af sagen. Afslaget begrundes skriftligt. Afslaget kan kun anfægtes i forbindelse med appel af selve retsafgørelsen.«

5) Artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

Mundtligt retsmøde

1. Hvis et mundtligt retsmøde anses for nødvendigt i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1a, afholdes det ved at anvende enhver form for hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi, såsom videokonference eller telekonference, når en sådan teknologi er tilgængelig for retten, medmindre anvendelse af sådan teknologi på grund af sagens særlige omstændigheder ikke er hensigtsmæssig med henblik på en retfærdig behandling af sagen.

Hvis den person, der skal afhøres, har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende, tilrettelægges denne persons deltagelse i et mundtligt retsmøde via videokonference, telekonference eller andre former for hensigtsmæssig fjernkommunikationsteknologi under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 (*).

2. En part, der er indkaldt til at være fysisk til stede ved et mundtligt retsmøde, kan anmode om, at der anvendes fjernkommunikationsteknologi, forudsat at retten råder over en sådan teknologi, med den begrundelse, at foranstaltningerne med henblik på at kunne være fysisk til stede, navnlig hvad angår de mulige omkostninger denne part pådrager sig, ville være uforholdsmæssige i forhold til kravet.

3. En part, der er indkaldt til at deltage i et mundtligt retsmøde via fjernkommunikationsteknologi, kan anmode om at være fysisk til stede ved dette retsmøde. Anmodningsformular A og svarformular C, der fastlægges efter proceduren i artikel 27, stk. 2, skal oplyse parterne om, at godtgørelse af eventuelle omkostninger, der afholdes af en part som følge af fysisk tilstedeværelse ved det mundtlige retsmøde efter anmodning fra denne part, er underlagt betingelserne i artikel 16.

4. Rettens afgørelse om en anmodning som omhandlet i stk. 2 og 3 kan kun anfægtes i forbindelse med appel af selve retsafgørelsen.

(*) Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).«

6) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Bevisoptagelse

1. Retten bestemmer bevismidlerne og omfanget af den bevisoptagelse, der er nødvendig for rettens afgørelse, i henhold til de regler, der gælder for bevismidlers lovlighed. Den anvender den enkleste og mindst byrdefulde metode til bevisoptagelse.
2. Retten kan tillade bevisoptagelse ved skriftlige erklæringer fra vidner, sagkyndige eller parter.
3. Hvis bevisoptagelsen omfatter afhøring af den pågældende person, gennemføres denne afhøring i overensstemmelse med betingelserne i artikel 8.
4. Retten må kun optage bevis i form af forklaring fra sagkyndige eller mundtlig vidneforklaring, hvis det ikke er muligt at træffe retsafgørelsen på baggrund af andet bevismateriale.«

7) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

Bistand til parterne

1. Medlemsstaterne sørger for, at parterne har mulighed for at få både praktisk bistand til at udfylde formularerne og generelle oplysninger om anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure samt generelle oplysninger om, hvilke retter i den pågældende medlemsstat der har kompetence til at træffe en retsafgørelse som led i den europæiske småkravsprocedure. Denne bistand skal være gratis. Intet i dette stykke forpligter medlemsstaterne til at yde retshjælp eller juridisk bistand i form af en juridisk vurdering af en specifik sag.
2. Medlemsstaterne sørger for, at oplysninger om myndigheder eller organisationer med kompetence til at yde bistand, jf. stk. 1, er tilgængelige ved alle de retter, hvor den europæiske småkravsprocedure kan indledes, og er tilgængelige på relevante nationale websteder.«

8) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Forkyndelse af dokumenter og øvrig skriftlig kommunikation

1. De dokumenter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2 og 6, og retsafgørelser, der er truffet i overensstemmelse med artikel 7, forkyndes:
 - a) pr. post, eller
 - b) med elektroniske midler, hvis
 - i) sådanne midler er teknisk tilgængelige og tilladte i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres, og hvis den part, over for hvilken et dokument skal forkyndes, har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, i overensstemmelse med procedurereglerne i nævnte medlemsstat, og
 - ii) den part, over for hvilken et dokument skal forkyndes, udtrykkeligt på forhånd har accepteret, at dokumenter kan forkyndes for vedkommende med elektroniske midler, eller i henhold til procedurereglerne i den medlemsstat, hvor denne part har bopæl eller sædvanligt opholdssted, er retligt forpligtet til at acceptere denne særlige forkyndelsesform.

Forkyndelsen attesteres ved et modtagelsesbevis, der angiver modtagelsesdatoen.

2. Al skriftlig kommunikation, der ikke er omhandlet i stk. 1, mellem retten og parterne eller øvrige personer, der er involveret i retssagen, foretages med elektroniske midler og attesteres ved et modtagelsesbevis, når sådanne midler er teknisk tilgængelige og tilladte i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres, forudsat at parten eller personen på forhånd har accepteret sådanne kommunikationsmidler, eller at denne i henhold til procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den pågældende part eller person har bopæl eller sædvanligt opholdssted, er retligt forpligtet til at acceptere sådanne kommunikationsmidler.

3. Ud over ethvert andet middel, der i henhold til medlemsstaternes procedureregler er til rådighed til at tilkendegive den forhåndsaccept, der kræves i henhold til stk. 1 og 2, til anvendelse af elektroniske midler, skal det være muligt at tilkendegive en sådan accept ved hjælp af anmodningsformular A og svarformular C.

4. Er det ikke muligt at foretage forkyndelse i overensstemmelse med stk. 1, kan forkyndelse ske på en af de måder, der er angivet i artikel 13 eller 14 i forordning (EF) nr. 1896/2006.

Er det ikke muligt at kommunikere i overensstemmelse med stk. 2, eller hvis det på grund af sagens særlige omstændigheder ikke er hensigtsmæssigt, kan kommunikationen foregå på enhver anden måde, der er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den europæiske småkravsprocedure gennemføres.»

9) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15a

Retsafgifter og betalingsmetoder

1. Retsafgifter, der opkræves i en medlemsstat i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, må ikke være uforholdsmæssige og ikke være højere end de retsafgifter, der opkræves i forbindelse med nationale forenklede domstolsprocedurer i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at parterne har adgang til at betale retsafgifterne ved hjælp af fjernbetalingsmetoder, der giver parterne mulighed for også at foretage betalingen fra en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor retten er beliggende, ved at tilbyde mindst én af følgende betalingsmetoder:

- a) bankoverførsel
- b) betaling med kredit- eller betalingskort, eller
- c) direkte debitering af fordringshaverens bankkonto.»

10) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Artikel 15a og 16 finder anvendelse på en eventuel appel.»

11) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Prøvelse af retsafgørelser i særlige tilfælde

1. En skyldner, der ikke giver møde, har ret til at anmode om prøvelse af en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure ved den kompetente ret i den medlemsstat, hvor retsafgørelsen er truffet, hvis:

- a) anmodningsformularen ikke er forkyndt for skyldneren eller, hvis der er tale om et mundtligt retsmøde, skyldneren ikke er indkaldt til retsmødet i så god tid og på en sådan måde, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller

- b) skyldneren var forhindret i at bestride kravet på grund af force majeure eller ekstraordinære omstændigheder, denne ikke selv var skyld i,

medmindre skyldneren undlod at anfægte retsafgørelsen, da vedkommende havde mulighed for at gøre det.

2. Fristen for at anmode om prøvelse er 30 dage. Den løber fra den dag, hvor skyldneren reelt fik kendskab til indholdet af retsafgørelsen, og hvor vedkommende havde mulighed for at reagere, og senest fra den dag, hvor der første gang blev truffet en fuldbyrdelsesforanstaltning, hvorved vedkommende helt eller delvist blev berøvet rådigheden over sine aktiver. Denne frist kan ikke forlænges.

3. Afviser retten anmodningen om prøvelse som omhandlet i stk. 1 under henvisning til, at der ikke foreligger nogen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i nævnte stykke, bevarer retsafgørelsen sin retskraft.

Finder retten, at prøvelse er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1, kendes den retsafgørelse, der er truffet som led i den europæiske småkravsprocedure, for ugyldig. Fordringshaver mister dog ikke de fordele, der følger af afbrydelse af forældelsesfristerne, hvis en sådan afbrydelse finder anvendelse i henhold til national lov.»

12) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. På anmodning af en af parterne udsteder retten uden ekstra omkostninger en attest vedrørende en retsafgørelse truffet som led i den europæiske småkravsprocedure ved anvendelse af formular D, jf. bilag IV. Efter anmodning udsteder retten attesten til parten på et hvilket som helst andet af EU-institutionernes officielle sprog under anvendelse af den flersprogede dynamiske formular, der findes på den europæiske e-justiceportal. Intet i denne forordning forpligter retten til at tilvejebringe en oversættelse og/eller translitteration af teksten i attestens felter til fri tekst.«

13) Artikel 21, stk. 2, litra b), affattes således:

»b) den attest, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2, og om nødvendigt en oversættelse heraf til det officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det officielle sprog eller et af de officielle sprog, der anvendes af retterne på det sted, hvor fuldbyrdelsen ønskes foretaget, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lov, eller til et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten har angivet, at den kan acceptere.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 21a

Attestens sprog

1. Hver medlemsstat kan angive, hvilket andet eller hvilke andre af EU-institutionernes officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere i forbindelse med den attest, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2.

2. Enhver oversættelse af oplysninger om sagens realitet, der er indeholdt i attesten som omhandlet i artikel 20, stk. 2, oversættes af en person, der er beføjet til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne.«

15) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 23a

Retsforlig

Et retsforlig, som er godkendt af eller indgået for en ret som led i den europæiske småkravsprocedure, og som kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor proceduren blev gennemført, anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat på samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.

Bestemmelserne i kapitel III finder tilsvarende anvendelse på retsforlig.«

16) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

Oplysninger, som medlemsstaterne skal forelægge

1. Senest den 13. januar 2017 meddeler medlemsstaterne Kommissionen:

- a) de retter, der er kompetente til at træffe en retsafgørelse som led i den europæiske småkravsprocedure
- b) de kommunikationsmidler, der accepteres i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure og står til rådighed for retterne, jf. artikel 4, stk. 1
- c) de myndigheder eller organisationer, der er kompetente til at yde praktisk bistand, jf. artikel 11
- d) de elektroniske forkyndelses- og kommunikationsmidler, der er teknisk tilgængelige og er tilladte i henhold til deres procedureregler, jf. artikel 13, stk. 1, 2 og 3, og de midler til tilkendegivelse af forhåndsaccept af anvendelse af elektroniske midler som krævet i artikel 13, stk. 1 og 2, der i givet fald står til rådighed i henhold til deres nationale lov
- e) de personer eller erhverv, der i givet fald er retligt forpligtede til at acceptere forkyndelse af dokumenter eller øvrig skriftlig kommunikation ved brug af elektroniske midler i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1 og 2
- f) de retsafgifter, der opkræves i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure, eller hvordan de beregnes, samt hvilke betalingsmetoder der accepteres i forbindelse med betaling af retsafgifter, jf. artikel 15a
- g) en eventuel hjemmel i deres procedureregler til appel af en retsafgørelse, jf. artikel 17, fristen for indgivelse af en sådan appel, og til hvilken ret appellen kan indgives
- h) procedurerne for anmodning om prøvelse, jf. artikel 18, og de retter, der er kompetente til at gennemføre en sådan prøvelse
- i) de sprog, som de accepterer, jf. artikel 21a, stk. 1, og
- j) de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, og de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med anvendelsen af artikel 23.

Medlemsstaterne informerer Kommissionen om eventuelle senere ændringer af disse oplysninger.

2. Kommissionen gør de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1, offentligt tilgængelige på enhver hensigtsmæssig måde, såsom den europæiske e-justiceportal.»

17) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Ændring af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27 vedrørende ændring af bilag I-IV.»

18) Artikel 27 affattes således:

»Artikel 27

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 26, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 13. januar 2016.

3. Den i artikel 26 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 26 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

19) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Revision

1. Senest den 15. juli 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder en evaluering af, om:

- a) en yderligere forhøjelse af grænsen omhandlet i artikel 2, stk. 1, er hensigtsmæssig med henblik på at nå denne forordnings mål om at lette adgang til domstolsprøvelse for borgere og små og mellemstore virksomheder i grænseoverskridende sager, og
- b) en udvidelse af anvendelsesområdet for den europæiske småkravsprocedure, navnlig for så vidt angår lønkrav, er hensigtsmæssig for at lette adgang til domstolsprøvelse for arbejdstagere i grænseoverskridende arbejdsretlige tvister med deres arbejdsgiver, efter at have vurderet den fulde virkning af en sådan udvidelse.

Nævnte rapport ledsages om nødvendigt af lovgivningsmæssige forslag.

Med henblik herpå giver medlemsstaterne senest den 15. juli 2021 Kommissionen oplysninger om antallet af anmodninger i forbindelse med den europæiske småkravsprocedure og antallet af anmodninger om fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet som led i den europæiske småkravsprocedure.

2. Senest den 15. juli 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om formidlingen af oplysninger i medlemsstaterne om den europæiske småkravsprocedure, og Kommissionen kan fremsætte henstillinger med hensyn til, hvordan kendskabet til denne procedure kan forbedres.«

Artikel 2

I forordning (EF) nr. 1896/2006 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 7, stk. 4, affattes således:

»4. Fordringshaveren kan i et tillæg til anmodningen meddele retten, hvilken af procedurerne i artikel 17, stk. 1, litra a) og b), vedkommende i givet fald anmoder om anvendelse af i forbindelse med kravet i den efterfølgende civile retssag, hvis skyldneren indgiver en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav.

I tillægget omhandlet i første afsnit kan fordringshaveren også meddele retten, at vedkommende modsætter sig overgang til civil retssag som omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), hvis skyldneren gør indsigelse. Dette er ikke til hinder for, at fordringshaveren kan meddele retten denne oplysning på et senere tidspunkt, dog under alle omstændigheder inden påkravet udstedes.»

2) Artikel 17 affattes således:

»Artikel 17

Virkninger af indgivelsen af en indsigelse

1. Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Sagen fortsætter i overensstemmelse med reglerne for:

a) den europæiske småkravsprocedure i forordning (EF) nr. 861/2007, hvis det er relevant, eller

b) en passende national civilretlig procedure.

2. Har fordringshaveren ikke meddelt, hvilken af procedurerne i stk. 1, litra a) og b), vedkommende anmoder om anvendelse af i forbindelse med kravet i den retssag, der følger i tilfælde af indsigelse, eller har fordringshaveren anmodet om, at den europæiske småkravsprocedure i forordning (EF) nr. 861/2007 anvendes i forbindelse med et krav, der ikke falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde, overgår retssagen til en passende national civilretlig procedure, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at en sådan overgang ikke foretages.

3. Har fordringshaveren forfulgt sit krav gennem den europæiske betalingspåkravsprocedure, er der intet i national lov, der berører hans stilling i en efterfølgende civil retssag.

4. Overgangen til civil retssag som omhandlet i stk. 1, litra a) og b), er underlagt loven i udstedelsesstaten.

5. Fordringshaveren underrettes om, hvorvidt skyldneren har indgivet en indsigelse, og om en eventuel overgang til civil retssag i henhold til stk. 1.»

3) Artikel 25, stk. 1, affattes således:

»1. Hvis retsafgifterne i forbindelse med en civil retssag som omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), alt efter hvad der er relevant, i en medlemsstat svarer til eller er højere end dem, som finder anvendelse i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure, må de samlede retsafgifter i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure og den civile retssag, der følger i tilfælde af en indsigelse i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, ikke overstige disse retsafgifter uden en forudgående europæisk betalingspåkravsprocedure i den pågældende medlemsstat.

Der må ikke opkræves yderligere retsafgifter i en medlemsstat i forbindelse med den civile retssag, der følger i tilfælde af en indsigelse i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), alt efter hvad der er relevant, hvis retsafgifterne i forbindelse med sådanne retssager i den pågældende medlemsstat er lavere end dem, som finder anvendelse i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure.»

4) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

Ændring af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 31 vedrørende ændring af bilag I-VII.»

5) Artikel 31 affattes således:

»Artikel 31

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 30, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 13. januar 2016.
3. Den i artikel 30 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 14. juli 2017 med undtagelse af artikel 1, nr. 16), om ændring af artikel 25 i forordning (EF) nr. 861/2007, som anvendes fra den 14. januar 2017.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. december 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand
